

ת"ד 3154/07/15 - מדינת ישראל נגד מזל טוהר מורד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3154-07-15 מדינת ישראל נ' מורד
לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידל

נגד

הנאשמת מזל טוהר מורד
ע"י ב"כ עו"ד מלמה

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה אחריות לגרימת תאונת דרכים, בכך שבתאריך 8.4.15 14:45 נהגה ברכבה בתל אביב ברחוב "מנחם בגין" מכיוון צפון לדרום והתקרבה לצומת עם רחוב "על פרשת דרכים".

הנאשמת **נהגה בקלות ראש**, כאשר לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך ונכנסה לצומת מבלי לציית **לאור האדום שדלק ברמזור** עם כיוון נסיעתה, לא הבחינה בעוד מועד בשני רוכבי אופנוע אשר הגיעו מימינה ונכנסו לצומת בחסות האור הירוק, חסמה את דרכם והתנגשה בקטנוע של המעורבת- הגב' ראוז קרולין ולאחר מכן ברוכב אופנוע נוסף- נוי גל.

רוכבת הקטנוע נחבלה **חבלות של ממש** כתוצאה מן התאונה; שברים בצלעות, באגן וברגל והוצרכה לאשפוז. כלי הרכב המעורבים ניזקו.

ביום 4.2.16 כפרה הנאשמת באמצעות בא כוחה באחריות לתאונה והתיק נקבע לשמיעת הוכחות.

פרשת תביעה:

מטעם התביעה העידו:

עת' 1 - ראוז קרולין - רוכבת הקטנוע שנפגעה קשה

בחקירתה הראשית - העידה כי רכבה במקום בין השעות 3 - 2 אחה"צ בחול המועד, בכביש ארלוזורוב מכיוון גבעתיים, כי המקום עבר שינוי, "אז אפשר היה לנסוע בנתיב זה ישר", שעמדה ברמזור עם עוד מספר כלי רכב, "וכשהיה לי ירוק התחלתי לנסוע, ואז הסתכלתי שמאלה וראיתי שמצד שמאל מגיע לעברי רכב במהירות עצומה ... וכשהתעוררתי מצאתי את עצמי שרועה על הכביש, רק במסלול אחר לגמרי" (עמ' 4 ש' 6 - 10).

העידה שהתחילה לנסוע וחצתה את קו העצירה בירוק באופן ברור ושמעירות הרכב משמאלה היתה גבוהה (ש' 12 - 13).

לגבי **תוצאות התאונה** העידה שחלק מהרגל שלה "מפורק לגמרי", רגל שמאל משוחזרת בפלטינות, ששברה אגן וצלעות והיתה בטיפול נמרץ כ- 10 ימים.

כמו כן, מעידה שעד היום עוברת מסכת ייסורים של טיפולים ועדיין לא שבה לעבודתה הקודמת.

בחקירתה הנגדית - מציינת שברגע ש"יצאה לנהיגה" ראתה את הרכב של הנאשמת כ- 10 מטרים ממנה לשמאלה. עוד אומרת שלשמאלה היו כלי רכב נוספים שעצרו, היא הייתה במסלול האחרון (עמ' 5 ש' 10 - 23).

מדגישה שכשיצאה לנסיעה האור היה ירוק (ש' 25) ושהיתה בנסיעה איטית בגלל אופי הקטנוע - 50 סמ"ק (ש' 27, 28).

זוכרת שיצאה לכביש ואז ראתה את רכב הנאשמת לשמאלה כשזה היה תוך כדי הנסיעה שלה והכניסה לצומת. לא זוכרת האם כשהבחינה ברכב כבר הייתה בתוך הצומת. (עמ' 6 ש' 27).

עת' 2 - עוזר צור - מתנדב

בחקירה ראשית -

הגיש דו"ח פעולה - **ת/1**.

אומר שלפי ת/1 - הגיע למקום בתוך 4 דקות, לא ראה את הנהגת שנפגעה ופונתה מן המקום, אלא רוכב קטנוע אחר. ראה במקום 2 קטנועים שנפגעו.

נרשמו תגובות הנאשמת ("נהג 1") ורוכב הקטנוע הנוסף שנחבל ("נהג 3") - בת/1.

עוד מציין שלפי הדו"ח, במקום היה בחור בשם אייל שהיה עד לאירוע וצילם זאת במצלמת קסדה.

בחקירה נגדית - אומר שהיה עם שותף נוסף- שי פרידמן, ובעצם המתניו במקום, מכיוון שאופנוע 2 (אופנוע הנפגעת) היה ללא הבעלים וחיכו לגרר שיגיע למקום.

מעיד שלעיתים מתבלבל בסוגי הרכב, אולם את מ.ר. המעורבים של הנאשמת רשם במדויק (עמ' 9 ש' 11 - 12).

עת' מס' 3 - אייל לוי

בחקירה ראשית - הסביר שרכב על גבי קטנוע באותו היום ושבעת שהגיע לצומת ארלוזורוב נעמד בקו העצירה ולידו נעמד עוד כמה אופנועים, בהמשך וכשראה שהרמזור **מתחלף לכתום** בכיוון נסיעתו, הסתכל לצדדים ולשמאלו, ראה **רכב יוצא מהצומת**, קצת מעבר לקו העצירה וכשחזר להסתכל ברמזור שלו, ראה שהאור הינו **ירוק מלא**.

מדגיש שכאשר לו היה אור כתום, רכב הנאשמת כבר היה מעבר לקו העצירה (עמ' 11 ש' 9 - 11).

משרטט על גבי שרטוט **ת/2** - היכן ראה לראשונה את רכב הנאשמת.

עוד ציין שמדובר **"בצומת ארוך"**, כך שאם הנאשמת יצאה מהצומת מכיוונה כשהאור היה כתום, לא חושב שיש סיכוי שהיא תסיים את הצומת (עמ' 10 ש' 13 - 17).

כשראה זאת צפצף ובאמת יש כאלו (רוכבי דו גלגלי), שהמתניו, אבל שמע "בום" וכשהסתכל ימינה ראה רוכבת קטנוע שרועה על הרצפה (ש' 17 - 21).

זוכר שהתקשר למד"א וזוכר שהייתה אישה שישבה ליד הפצועה ואמרה לה **"שהיא פה והיא לא הולכת"**, חושב שזו הייתה הפוגעת - הנאשמת.

אומר שעל גבי הקסדה שלו הייתה מצלמה ובעצם הסתבר שהמצלמה צילמה בזווית רחבה יותר מה שהעיניים שלו צילמו, את הצילום העביר "בווטסאפ" לבוחן בוריס (עמ' 11 ש' 24 - 28).

דיסק הצילום הוגש - **ת/3**.

זיכרון דברים של ג'קי נמר - **ת/4**.

לאחר הצפי בסרטון, העד **מאשר שזהו הסרטון** שצילם ושהעביר לחוקר (עמ' 13 ש' 11).
עמוד 3

בחקירתו הנגדית - חוזר על כך שהנאשמת הייתה עם רכבה מעבר לקו העצירה כאשר האור ברמזור עם כיוון נסיעתו היה כתום (בעמ' 13 ש' 14 - 30) ומעריך, שכשהתחלף האור לירוק בכיוון נסיעתו הרכב של הנאשמת היה באמצע הצומת (עמ' 14 ש' 12-14).

עת' 4 - בוריס וולפסון - בוחן תנועה

בחקירתו הראשית - הבוחן מסביר, שאין לו ממצאים מן השטח, כי לא יצא לשם בסמוך לאירוע, ובעצם השחזור נעשה אך ורק לפי סרטון הווידאו שהועבר לידו על ידי עת' מס' 3 ותוכנית הרמזורים.

מסביר, שעל פי התוכנית מרגע שברמזור מופיע אור ירוק מהבהב מכיוון נסיעת רכב הנאשמת ועד לירוק בכיוון נסיעת הנפגעת "מדובר ב - 9 שניות".

כשביצע את השחזור על פי הסרטון של הווידאו, גילה שהמרחק אותו עברה הנאשמת מקו העצירה עד למקום האימפקט הוא **58.8 מטרים** בשקלול מהירות נסיעה של 40 קמ"ש (כפי שטענה הנאשמת) מגלה שנכנסה לצומת כאשר האור האדום דלק כ - 0.7 שניות.

בעת עדותו, הבוחן ציין שטעה במספר השניות שהאור הכתום דלק מכיוון נסיעת הנאשמת ולכן הגיע לתוצאה הנ"ל (ולא 1.7 שניות כפי שנטען ונרשם בשחזור שלו).

בכל מקרה, טוען הבוחן שכאשר "בכיוון הקטנוע מתחלף מאדום לאדום-כתום, בכיוון רכב היונדאי, האדום הוא **כבר 4 שניות. זה על פי תוכנית הרמזורים**", (עמ' 16 ש' 1 - 6).

עד זה מגיש את המוצגים:

5/ת - הודעת נאשמת + ט' יידוע.

6/ת - חוות דעת מומחה.

7/ת - מזכר לגבי שחזור.

8/ת - דוח צפייה.

9/ת - הסבר לתוכנית רמזורים - מזכר .

10/ת - תצלומים.

11/ת - מזכר שיחה עם מהנדס העיר.

ת/12 - ביקור בזירה - מזכר.

ת/13 - תוכנית רמזורים ותע"צ תקינות.

בחקירתו הנגדית: העד מסביר שלא ערך את התרשים ת/2 - אלא קיבל אותו ממהנדס העיר, וכן ביצע מדידות במקום אף על פי שיכול היה לעשות זאת כשיצא למקום 7 ימים לאחר קרות התאונה. (עמ' 17 ש' 10 - 28).

אומר שמקום האימפקט נקבע על ידו לפי סרטון הווידאו ושהפגיעה היא בין הנתיב הימני לשני מימין (עמ' 18 ש' 19 - 20). ובהמשך מסביר שגם אם היה יוצא לשטח היה קשה למצוא את נקודת האימפקט בין קטנוע קטן שנסע במהירות נמוכה, (עמ' 18 ש' 27 - 31).

לא מסביר מדוע לא יצא לשחזור בשטח עם העד אייל לוי שיצביע על מקום האימפקט, אומר שמסתפק בווידאו שהוא יותר מדויק והוא מסתפק בווידאו.

אומר שלא מדד את המרחק ממקום האימפקט (המשוער) לקו העצירה של הנהגת.

תוך כדי החקירה הנגדית, עומד הבוחן על טעות נוספת וקובע, כי המרחק מקו העצירה עד למקום האימפקט הוא לא 58 כפי שטען **אלא 47 מטרים**, (עמ' 20).

מכיוון שכך טוען הבוחן שהנאשמת החלה לנסוע ולהיכנס לצומת כאשר האור האדום בכיוון נסיעתה **היה 1.7 שניות** (עמ' 22 ש' 10), מבהיר כי ביצע את החישובים לפי דבריה של הנאשמת, שנסעה בנסיעה רצופה בירוק במהירות של 40 קמ"ש (מפנה לש' 81 בהודעתה ת/5).

בחקירה חוזרת: מעיד, שכאשר מדובר במרחק ה"חדש" ובמהירות נמוכה של 33 קמ"ש, האור האדום דלק **לפחות 0.9 שניות** בכיוון נסיעת.

עת' מס' 5 - גל נוי

בחקירתו הראשית: מעיד, שעמד ברמזור ברחוב "צומת פרשת דרכים" וכשהתחילו בנסיעה כמה קטנועים שהיו ראשונים, קלט "צליל לא קשור" ולמזלו "לחצתי על הבקרים ושברתי קצת ימינה" (עמ' 27 ש' 18 - 19) ואז הבחין ברכב נכנס מצד שמאל שנכנס לצומת באור אדום, הרכב פגע ברוכבת בצורה ישירה והעיף אותה באוויר על הקטנוע שלו.

זוכר שלאחר האירוע, וכשהיו במקום והמתינו לטיפול הגורמים המוסמכים, נשאלה שאלה לחלל האוויר **מה קרה**

עמוד 5

והתשובה של הנהגת " **היתה שהסתכל בג'י.פי.אס ולא היה ברור לה לאן לנסוע**, מזה הבין שמשמע שנכנסה לצומת באדום. (עמ' 28 ש' 1 - 5 ושוב בעמ' 29 ש' 14 - 16 בחקירה נגדית), מדגיש כי לא זוכר שהנאשמת אמרה שנכנסה לצומת ברמזור אדום, **אולם התנהל שיח שממנו עלה שהיא הסתכלה בג'י.פי.אס. ולא היה ברור לה לאיזה נתיב היא נכנסת.**

מציין בברור, שכאשר התחילו בנסיעה היה ירוק מלא ברמזור (עמ' 28 ש' 9).

בחקירתו הנגדית: מציין, שראה את הסרטון- ת/3. שמניח שנכנסה באדום, כי להם היה ירוק. שראה שנכנסה כבר לתוך הצומת שזה **"אחרי קו העצירה"** (עמ' 28 ש' 13 - 27), קשה לו לקבוע האם כשראה את רכבה של הנאשמת במצב זה, דלק אור צהוב בכיוון נסיעתו.

פרשת הגנה

מטעם ההגנה העידה הנאשמת כעדה יחידה.

בחקירתה הראשית- הנאשמת מאשרת שאמרה אמת בהודעתה ת/5.

כמו כן, מאשרת שנוסעת, באון רגיל, ובאותו היום במהירות של **מינימום 40 קמש'**. (עמ' 31 ש' 22 - 23), מעידה, שנכנסה באור ירוק מלא לצומת, ועוד מציינת, שזהו האור אשר דלק בשני הרמזורים: לפנייה ימינה וישר.

בחקירתה הנגדית: מעידה, שנסעה בנתיב הימני הקרוב לנת"צ (נתיב ציבורי), כיוון נסיעתה היה מהעיר רמת גן לתל אביב, אומרת שמכירה את הצומת, שהינו בעייתי וקשה ושבאותה התקופה היו שם שיפוצים. (עמ' 32).

זוכרת שמדובר היה ביומיים לפי "החג השני", **"הכביש היה דינאמי והייתה תנועה"** לפנייה, מאחוריה - אינה זוכרת, אומרת שראתה כ - 200 מטר קודם הצומת שהאור הדולק הוא ירוק ו - 4 מטרים לפני הצומת ראתה שהאור לא השתנה והיה ירוק בשני כיווני נסיעה (ימינה וישר) (עמ' 32 ש' 7 - 10 ועמ' 33 ש' 11 - 16).

עונה שנסעה במהירות של **40 - 50 קמש'**, התנועה זרמה והיה לה מרחק בלימה מהרכב לפנייה (עמ' 35 ש' 4 - 5), בהמשך ענתה שלא זוכרת אם היה רכב לפנייה (ש' 8 - 9), יתכן שהיה 200 מטר לפנייה (ש' 14) וכשהתובעת מעמתת אותה עם הודעתה **ת/5**, שם אמרה שחושבת שהיו כלי רכב לפנייה, עונה אם היו אז הייתה תאונת שרשרת (ש' 25 - 27). ולבסוף עונה שייתכן שהתכוונה באימרה **"התנועה זרמה"** גם לתנועה שלצידה (עמ' 36 ש' 4).

כשהתובעת מפנה אותה לסרטון, משם ניתן לראות כי התנועה לצידה עוצרת ולא "זורמת" - לא עונה.

הבחינה ברוכבת הקטנוע בפעם ראשונה, כשהיא פגעה בה בשמשה מצד ימין. (עמ' 33 ש' 31 - 32).

אומרת שכשיצאה מהרכב לכיוון הנפגעת- האמבולנס כבר היה שם, וכן זוכרת את העד גל, שנפגע אף הוא.

לא זוכרת שבאותו הרגע הייתה לה **תוכנית ניווט** ברכב ואומרת שמכיוון שלא אמרה זאת בהודעה אז **"כנראה שלא"** וכי היא מכירה את הדרך. (עמ' 34 ש' 13 - 21).

כשנתבקשה ליתן הסבר לעובדה, שלא ייתכן ששני הרמזורים (ימינה וישר) ידלקו באותו האור הירוק - עונה, שזה מה שראתה באותו היום (ש' 11 - 20). ולאחר מכן עונה שלאחר מספר ימים הגיעה לצומת **"והיו שני ירוקים"** (ש' 28), עוד מציינת בהקשר זה, שלא היה ירוק מהבהב (עמ' 38 ש' 7).

לא יודעת לענות, מדוע לא אמרה זאת בשאלה לשוטר שחקר אותה (ש' 13 - 16) ואז נזכרת שהחקירה הייתה לפני הגעתה למקום ובעצם התבלבלה בתשובותיה הקודמות (עמ' 38 ש' 13 - 26).

אומרת שהחוקר בוריס אמר לה שאינה אשמה, ולא אמרה שיציין זאת בהודעה.

בסיכומי התביעה

מבקשת להרשיע את הנאשמת על סמך עדות עדי התביעה,

הנפגעת - ראוז קרולין אשר נפגעה קשה והעידה שנכנסה לצומת בירוק.

העד גל נוי - שאף הוא העיד שנכנסו לצומת בירוק. שהנאשמת הגיעה משמאלו.

שראה את השינוי ברמזור עם כיוון נסיעתם לירוק, כאשר הרכב פגע ברוכבת וזו עפה אל עבר הקטנוע שלו. עוד מציינת את הדברים ששמע העד במקום מנהגת הרכב, שהסתכלה על הג'י.פי.אס.

לפי עדות **העד אייל לוי -** אשר הגיש את הסרטון לבית המשפט ואשר על פי תוכנית הרמזורים אשר מעידה שכאשר האור הכתום דולק בכיוון נסיעת הקטנועים (כפי שהעיד אייל) יש לנאשמת 4 שניות של אור אדום.

עדות הבוחן, שלפיה גם על פי הסיטואציה "הטובה ביותר לנאשמת, הרי שנכנסה לצומת כאשר האור האדום דלק 0.9 שניות".

מפנה **לעדות הנאשמת** לעובדה כי דבריה אינם עולים בקנה אחד עם הראיות האובייקטיביות שהוגשו.

עמוד 7

בסיכומי ההגנה

הסנגור מבקש לזכות את הנאשמת.

עיקר טענתו היא לעניין **המחדלים הקשים** בעבודת הבוחנות שנעשתה בתיק זה, לדידו מדובר בחללים ומחדלים שלא ניתן למלא אותם. אף לא בסרטון שהוגש - ת/3.

אומר שהבוחן לא בדק מהו מיקום האימפקט ולמעשה תיקן את עדותו מספר פעמים, כך לגבי המרחק אותו עברה הנאשמת מקו העצירה למקום התאונה, וכך לגבי מספר השניות שבו דלק האור הכתום בכיוון נסיעתה ושינוי תוצאת הזמן בו דלק האור האדום עם כיוון נסיעתה עוד קודם נכנסה לצומת (מפנה לעמ' 14 - 15 לחקירת העד וכן לעמ' 17 - 19).

טוען כנגד העובדה שהבוחן פירש את הסרטון ובנה את כל עבודתו סביב הסרטון, כאשר בסרטון זה חזר המיקום המדויק של מיקום רכב הנאשמת ומיקום האימפקט.

מפנה לעדויות העדים **אייל לוי וגל נוי** שהעידו שכאשר **האור הכתום** דלק בכיוון נסיעתם כבר היתה הנאשמת מעבר לקו העצירה בתוך הצומת - מכאן לטענתו, **לא ניתן לקבוע כי הנאשמת חצתה את קו העצירה באור האדום.**

לא ניתן להבין **מה מהירות נסיעת רכב הנאשמת**, המרחק אותו עברה ומשך מחדלי התביעה גדולים כל כך עד שלא נותר לדעתו אלא לזכות אותה.

דין והכרעה:

כבר בתחילה אומר, כי אכן בתיק קיימים מחדלי חקירה, שכן, בסמוך לתאונה ולאחר הגעת סייר למקום, לא התייצב בוחן תנועה במקום - שכן לא הבינו שמדובר בתאונת דרכים קשה בעלת תוצאות כפי שהיו בסופו של יום, מכאן שלא בוצעו מדידות בסמוך לקרות האירוע, לא צויין מקום האימפקט, לא נאספו מוצגים ולא נרשמו.

בוודאי שלא זוהו סימני בלימה אם היו כאלה. מכל אלו **ברור כי היה נזק ראייתי לתיק.**

השאלה שיש לשאול היא **האם הראיות האחרות בתיק יכולות למלא את החסר**, כך שבסופו של יום ניתן יהיה לומר שלא נותר ספק סביר לאשמת הנאשמת, או שמא מחדלים אלו כה גדולים ועמוקים עד כי לא ניתן להגיע למסקנה בתיק זה בדבר אשמתה של הנאשמת.

דבר נוסף אומר כבר עתה - כי בתיק, **קיים סרטון אשר צולם ע"י ע"ת מס' 3 - אייל לוי**, אשר צילם את האירוע מבלי משים, במצלמה אשר הייתה קבועה על גבי הקסדה שלו- מהו משקלה של ראייה זו והאם יש בה כדי למלא את החסר- לכך אתייחס בהמשך.

העובדות כפי שעלו מעדויות עדי התביעה :

1. **ניתן לקבוע, כי כניסת המעורבת לצומת הייתה כשברמזור דלק האור ירוק:**

המעורבת ע"ת 1 הנפגעת - הגב' ראוז קרולין,

מעידה, "היה לי אדום, עמדתי ברמזור... וכשהיה לי ירוק התחלתי לנסוע, ואז הסתכלתי שמאלה (ראיתי שמצד שמאל מגיע לעברי רכב במהירות עצומה)". (עמ' 4 ש' 7 - 10).

בהמשך אף ציינה זאת במפורש, כשאמרה: "שני דברים טבועים בי באופן ברור, זה האור הירוק המלא כשהתחלתי לעבור את הצומת והמהירות העצומה של הרכב שהגיע מצד שמאלי". (ש' 12 - 13).

וכן חזרה על כך בחקירתה הנגדית, "היה ירוק", (עמ' 5 ש' 25).

ע"ת 3 אייל לוי - רוכב האופנוע בעל מצלמת הקסדה:

ראה שהרמזור בכיוון נסיעתו "ירוק מלא", אז ציפץ כדי להתריע על הסכנה, הקטנוע לידו לא נכנס ואז שמע "בום" וראה ימינה ממנו רוכבת קטנוע "שרועה על הרצפה" (עמ' 10 ש' 10 - 21).

ע"ת 5 גל נוי

אומר באופן ברור, כי האופנועים התחילו את הנסיעה ודלק אור "ירוק מלא" (עמ' 28 ש' 8 - 9) ובחקירתו הנגדית אומר שוב "אם לי יש ירוק מלא אז כנראה שלה יש אדום מלא" (ש' 16 - 18).

2. **מיקום הרכב של הנאשמת בעת היות האור הירוק בכיוון המעורבת:**

ע"ת 1 - הגב' ראוז קרולין -

יכולה להעיד רק, שכאשר כבר יצאה לכיוון הצומת בחסות האור הירוק ולאחר שהפנתה את ראשה שמאלה, **ראתה את**

רכב הנאשמת כ- 10 מטרים מ מנה כשהיא מגיעה במהירות גבוהה, (עמ' 5 ש' 18, 22 ועמ' 6 ש' 21 - 24).

עת' 3 מר אייל לוי -

כשהאור התחלף לכתום הסתכל שמאל וראה את רכב הנאשמת היה "קצת מעבר לקו העצירה" (עמ' 19 ש' 13 - 14) וכשהיפנה מבטו ראה ירוק מלא ברמזור עם כיוון נסיעתו. ושוב אמר זאת בעמ' 11 ש' 9 - 11).

כשנתבקש להעריך מבחינת מטרים, ענה "האוטו היה כבר מחוץ לקו העצירה... זה היה רכב קטן אם אני לא טועה, לפחות כאורך הרכב". (עמ' 11 ש' 13 - 14), העד אף סימן את מיקומו של רכב הנאשמת על גבי שרטוט ת/2 שערך הבוחן, שם מיקם אותו לאחר ובצמוד לקו העצירה בצומת.

נקודה זו מועילת בחקירתו הנגדית ואף שם לא משנה מדבריו ואומר "אני זוכר שראיתי את האוטו, אם אני לא טועה, מעבר לקו העצירה" (עמ' 14 ש' 8).

כשנשאל לגבי מופע האור הירוק בכיוון נסיעתו ענה: "כשהתחלף לי ל"ירוק" הרכב היה באמצע הצומת... ואם היה מדובר בצומת יותר קטן או רגיל, סביר להניח שהנהגת הפוגעת היתה מצליחה לחצות את הצומת או לפחות בשלבי סיום של הצומת" (עמ' 14 ש' 12 - 14).

ע"ת 5 גל נוי

לא יודע לענות מתי ראה את רכב הנאשמת, אולם המדובר בשבריר שנייה והיא הייתה כבר "אחרי קו העצירה" (עמ' 28 ש' 25 - 28).

3. תוכנית רמזורים - בצומת בגין - על פרשת דרכים

עפ"י תוכנית הרמזורים שהוגשה ע"י ע"ת 4 - הבוחן בוריס וולפסון ת/13, מזכר שלו לעניין זה ת/19 ועדותו, עולה באופן ברור וחד משמעי, כי ביום קרות התאונה לא היה קיים מופע ירוק משותף לרכב הנאשמת ורכב הנפגעת (עמ' 14 ש' 31 - 32).

בין מופע ירוק 1 (רכב הנאשמת) למופע ירוק 5 (רכב המעורבת) יש פער של 9 שניות בין הירוקים (כולל ירוק מהבהב בכיוון נסיעת הנאשמת).

אין מופע ירוק משותף לנוהגים ימינה וישר בצומת בכיוון נסיעת הנאשמת- בניגוד לעדותה.

מחדלי החקירה

מחדלי חקירה, פירושם, כי עקב רשלנות רשויות התביעה, לרבות רשויות החקירה, אבדה ראייה בעלת פוטנציאל מזכה, או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה אשר היה עשוי להועיל להגנת הנאשם- מחדל שכזה נזקף לחובת התביעה.

אולם, מחדל שכזה אינו מוביל באופן מיידי ואוטומטי לזיכוי נאשם, אלא נדרשת בדיקה פרטנית, האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת, מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר.

(ראה י. קדמי, על הראיות חלק שלישי, עמ' 1980).

ולענייננו, בחקירתו של הבוחן בוריס וולפסון נפלו מספר טעויות, שעניינן :

מס' השניות בו מופיע האור הכתום בכיוון נסיעת הנאשמת - שזה 3 שניות ולא 2.

היעדר שרטוט תרשים במקום - וזאת לאחר שיצא למקום התאונה 8 ימים לאחר מכן (ב- 15.4), אלא הסתמך על תרשים המקום שנמסר לו ממהנדס ש"עובד על הצומת לרכבת הקלה" (עמ' 17 ש' 18).

לא ציין את מקום האימפקט, כאשר לעובדה זו משקל נכבד, שכן ככל שמקום התאונה ימצא קרוב לסוף הצומת, הרי שהנאשמת החלה את החצייה באור אדום בתחילתו ואולי באור הכתום, בעניין מקום האימפקט - מוסר הבוחן שעל פי הסרטון - **3/ת** ניתן למקום את מקום התאונה. אם כי ייתכנו סטיות קלות לכל כיוון.

בנוסף, אומר בנושא זה, שמכיוון שמדובר בקטנוע קטן מאוד שהמהירות שלו נמוכה אשר נפגע מרכב פרטי **"לא סביר שיימצא מקום אימפקט"** (עמ' 18 ש' 29) מעיד שתמונות הסרטון טובות מאלף מילים ועל כן לעניין זה הממצא תואם את הסרטון.

במהלך עדותו ולאחר שנדרש לעבור על השרטוט ת/2 - הגיע למסקנה שטעה גם במרחק מקום העצירה עד מקום האימפקט והוא אינו 58.8 מ' אלא 47 מ'.

עדיין, לאחר עדותו המתקנת של הבוחן אשר מעלה כי המרחק אותו עברה הנאשמת בנהיגה מקו העצירה ועד מקום האימפקט המשוער, לפי הסרטון, היה 47 מטרים.

כאן אף יצוין שהמידות אותן ביצע הבוחן היו לפי מהירות של **"40 קמ"ש לכל היותר"** לפי דברי הנאשמת ועל כן העיד הבוחן שהנאשמת נכנסה לצומת כאשר האור האדום דלק לפחות 1.7 שניות (עמ' 21 ש' 8 - 28).

נכון, שלשאלות היפותטיות של ההגנה בדבר מרחק גדול יותר ונהיגה איטית הרבה יותר התוצאה תהיה שהנאשמת

נכנסה לצומת בחסות האור הכתום, אולם לאור בחינת גרסת הנאשמת ודברי הבוחן שאף שטעה, הרי שבעדותו ולאחר בדיקה חוזרת ונשנית עמד על כך כי המרחק שעברה מקו הצומת עד למקום האימפקט המשוער על פי הסרטון ת/3 - לא נראה כי כך אכן אירע.

ובכל מקרה, בעובדה שיש פער של 9 שניות בין האורות הירוקים של שני הכיוונים הרלוונטיים בתאונה זו - אין חולק וכן אין חולק לגבי העובדה כי קיים סרטון אשר ממקם את רכב הנאשמת כפי שעולה בעת שברמזור עם כיוון נסיעת הקטנועים קיים מופע של ירוק - כתום.

יתכן כי לולא היה סרטון ת/3 - היה פער גדול והמחדלים הקשים של עבודת הבוחנת היו מביאים לתוצאת זיכוי, אולם מאחר וקיים סרטון שכזה, לא ניתן להתעלם מן הממצאים המובאים שם.

על כן, יש לבחון את הראייה ולקבוע לגביה ממצאים.

הראייה ת/3 - צילום אירוע התאונה

האירוע צולם באקראי ובהיסח הדעת, על ידי רוכב האופנוע **אייל לוי - ע"ת 3** אשר עמד בקו העצירה במקביל לרוכבת הקטנוע אשר נפגעה הגב' ראוז קרולין.

העד מעיד שכשראה את האור הכתום מופיע, הסית את מבטו שמאלה ואז ראה את רכב הנאשמת נמצא מעבר לקו העצירה כאשר חלקו האחורי של הרכב מעברו, אז היפנה מבטו שוב לרמזור וראה שהאור הירוק דולק, כאשר במועד זה מעיד כי רכב הנאשמת כבר היה באמצע הצומת.

תיאור זה, **מתאים באופן מדויק לסרטון אשר הוצג** וכן מתאים יותר לתיאור המעורבת לעניין מהירות נסיעתה של המעורבת אשר היתה גבוהה ולא איטית.

סרטון הצילום הוגש על ידי העד לחוקר תוך שליחתו לווטסאפ ומשם הורד ע"י השוטר ג'קי נמר כקובץ ללא כל שינויים - ת/4.

האם הסרטון קביל?

אף על פי, שהסרטון התקבל (מלכתחילה בהתנגדות ההגנה אולם לאחר חקירת העד ואף בסיכומים לא עלתה טענה כנגד קבילותו), אבחן את קבילותו למעלה מן הצורך.

דין צילום כדין "**מסמך**" בכל הקשור להגשתו כראיה ולמשקלו הראייתי ודין סרט נע כדין צילום דומם (קדמי, על הראיות

חלק 3 עמ' 1306), "דהיינו שבהעדר הסכמת הצדדים להגשתו, יש להגישו באמצעות עורך המסמך ... אשר יזהה את הצילום ויאשר כי הצילום מתייחס לאדם אליו הוא נראה כמתייחס". (תפ' 3150/02 מהדי עבדאללה).

לעניין צילום סרט, יש להבחין בין קבילות למשקל כאשר הקבילות מותנית במבחן הטכני של "אמינות" הצילום, ואילו משקלו מותנה במבחן ה"איכות", דהיינו היכולת לשקף את המציאות בנקודה השנויה במחלוקת.

קבילות טכנית

האם ניתן לסמוך על הסרטון אשר הובא לבית המשפט, והאם מדובר בתיעוד אמין שאירע.

בעניין זה העד המצלם מעיד:

"אני נתתי והעברתי לבוחן בשם בוריס סרטון בווסטאפ הסרטון הזה הוא צילום מתוך מצלמת הקסדה שיש לי, שמתאר את כל מהלך העניינים כפי שראיתי, אפילו יותר כי המצלמה מצלמת לרוחב. המצלמה צילמה את הכניסה ואני הסתכלתי על הנערים, כך שהמצלמה צילמה זווית רחבה יותר ממה שהעניינים שלי ראו". (עמ' 11 ש' 23 - 27)

ובחקירה הנגדית ולאחר צפייה בסרטון אומר באופן מפורש:

"זה אכן הסרטון שצילמתי והעברתי לחוקר". (עמ' 13 ש' 11).

העד בוריס וולפסון עת' 4 - הבוחן העיד לעניין זה:

"במהלך החקירה (של העד אייל) העליתי את נושא הצילום, והוא אמר שכך נכון, הוא מפעיל את המצלמה כשהוא יוצא לנהיגה באופן נוע וככה היא מצלמת, שאלתי מספר שאלות, אם מוסר מרצונו, אם הצילום בוואטסאפ האישי ואני שלחתי אותו במייל האזרחי של הבוחנים". ובהמשך אמר שלא ביצע כל פעולות בקובץ. (עמ' 16 ש' 8 - 14).

ת/4 -מזכר של ג'קי נמר אשר קיבל את הקובץ והוריד אותו כפי שהוא.

מכל המקובץ בנושא זה, בוודאי שבמבחן הקבילות הטכנית הסרטון ת/3 הינו קביל.

משקל

המשקל נקבע על פי איכותו הטכנית והעניינית של הסרטון

מבחינתה טכנית - הצילום נעשה באור יום, הצילום ברור, ניתן לראות את מצב התנועה, והכביש באופן ברור.

מבחינה עניינית - הצילום נעשה בדיוק בעת קרות האירוע, עובר לו מס' שניות, תוך כדי ולאחריו. כך שגם לעניין זה הסרטון עומד במבחן זה.

לזאת יש להוסיף, כי הסרטון צולם על ידי עד לא מעוניין, אשר במקרה נקלע למקום התאונה וכחלק מהקלטה שמתבצעת על ידי העד באורח רגיל, דהיינו הצילום אינו מגמתי ועל כן משקלו גבוה ומתקבל כנכון, אמיתי ומשקף את המציאות כפי שהיתה באותה העת.

מכל אלו אני קובעת כי הסרטון הוגש על פי כללי הקבילות ומשקלו גבוה.

ממצאי הסרטון ת/3

לאחר שקבעתי כי הסרטון הינו קביל ולאחר שצפיתי בתמונותיו, ניתן לומר באופן ברור: במהלך כל הצפייה (עד לקרות התאונה), הצומת פנוי ולא נכנס אף לא רכב אחד למעט זה של הנאשמת.

בצד שמאל של רכב הנאשמת נמצא רכב בצבע אדום אשר נמצא בעמידה לאורך כל הצילום.

בשנייה ה-5 וה-6 נראה רכב הנאשמת מעבר לקו העצירה כשברמזור עם כיוון נסיעת הקטנועים, מופיע האור האדום- כתום.

בשנייה ה-7 ניתן לראות את מופע האור הירוק בכיוון נסיעת המעורבת, כאשר רכב הנאשמת עדיין נמצא בשליש השמאלי של הצומת.

בשנייה ה-8 רואים את רכב הנאשמת מתקדם לעבר הצומת ופוגע במעורבת.

בשנייה ה-11, הרכב האדום אשר נראה בתחילת הסרטון, עדיין עומד בצומת עם כיוון נסיעת הנאשמת.

גרסת ההגנה

גרסת הנאשמת במשטרה

הנאשמת מסרה את עדותה תחת אזהרה במשטרה ביום 13.4.15 - **ת/5** ואמרה שבאותו היום לא מיהרה, סיימה את יום עבודתה והיתה בדרכה לטיפול רפלקסולוגיה בת"א. כשהגיעה לצומת המדובר, שלפי ידיעתה הינו צומת בעייתי, די גדול ומתבצעים שם תיקוני כביש, ראתה אור ירוק בכיוון נסיעתה ישר ועל כן המשיכה בנהיגה **רצופה** לצומת כשהבחינה בקטנוע **שנפגע לאחר הפגיעה**. (עמ' 2 ש' 4 - 8).

שם מוסרת, שמצב רכבה מבחינה טכנית היה תקין, הכביש יבש והראות טובה כשמדובר היה בנסיעה באור יום (עמ' 2 ש' 14) **שום דבר לא הסתיר לה את הרמזורים**. (ש' 2 עמ' 28), גרה במקום ולכן מכירה את הצומת ויודעת שמבוצעות שם עבודות בכביש (עמ' 2 ש' 15 - 18).

אמרה שהתנועה זרמה והיו לפניה כלי רכב, כך חושבת, ולא זוכרת את מרחק הרכב שהיה לפניה (עמ' 2 ש' 23 - 26), עומדת על כך שהיתה תנועת כלי רכב זורמת בכיוון נסיעתה (עמ' 2 ש' 46 - 54). כמו כן, ציינה שהסתכלה ברמזור כ - 4 מטר לפני שחצתה את קו העצירה (עמ' 2 ש' 35).

מציינת, ששני הרמזורים שהיו מולה בכיוון נסיעתה ישר וימינה היו ירוקים וכי האור הירוק בכיוון נסיעתה היה קבוע ולא מהבהב (עמ' 3 ש' 40 - 44).

לאחר שמעומתת עם עובדת קיומו של סרטון, אומרת שאין לה תגובה לסתירות בעדותה, ולאחר מכן מנסה לספק הסבר בכך שנהגה באיטיות לכל הפחות 40 קמ"ש (עמ' 3 ש' 63 - 70).

לאחר שצופה בסרטון מסכימה שהצומת היה פנוי בעת ועובר לקרות התאונה (עמ' 4 ש' 86).

עדותה בבית המשפט

מעידה, שכל אשר מסרה במשטרה - **ת/5** נכון ואמיתי. כמו כן, מציינת כי העריכה את מהירות נסיעתה ב - 40 קמ"ש כי כך נוהגת בדרך כלל בדרכים עירוניות.

בחקירתה הנגדית מסתייגת מהמילה "מינימום" ואומרת שזה בערך 40 קמ"ש ולו הבינה את מצבה המשפטי היתה מדייקת יותר במילותיה (עמ' 33 ש' 17 - 29). אולם **לשאלה נוספת בנושא זה עונה, שנוסעת בעיר במהירות של 40 - 50 קמ"ש** וכך גם נסעה באותו היום (עמ' 34 ש' 31 - 32 ועמ' 36 ש' 1).

כשנשאלה לעניין זרימת התנועה לפניה לפי **ת/5** מתבלבלת, משנה תשובותיה ונותנת תשובות כלליות כגון שיתכן שהיה כלי רכב במרחק של כ - 200 מטר ממני ונראה כאילו מנסה להתחמק מלתת תשובה, שכן בת/5 אומרת שהיה רכב לפניה והתנועה זרמה ואילו בבית המשפט ולאור העובדה כי בסרטון ת/3 - רואים בבירור שהצומת ריק. (עמ' 35 ש' 2 -

(32).

לבסוף יוצאת ידי חובתה כשאומרת התנועה "יכולה לזרום גם לצידי", (עמ' 36 ש' 3 - 4).

כשהמאשימה מפנה לת/3 שם ניתן לראות שהתנועה לצידה לא זרמה, להיפך שהרכב לשמאלה עומד וכן כי אין מצב על פי תוכנית הרמזורים ת/13, שהרמזור הירוק מופיע גם בכיוון נסיעתה ישר וגם בכיוון פניה ימינה, מנסה להתחמק ולאחר שנדרשת לתת תשובה עונה: "אני אומרת שזה מה שהיה באותו היום וזה מה שראו עיני", (עמ' 36 ש' 1 - 21).

משנה גם את גרסתה לגבי ביקוריה במקום התאונה, בתחילה אומרת שלא ידעה למסור לחוקר מרחקים כי לא שמה לב לכך, אח"כ מציינת שלפני החקירה חזרה לצומת וראתה שאין ירוק מהבהב, וכשמעומתת לגבי הסתירות הללו אומרת "שהתבלבלה", (עמ' 38 ש' 7 - 27).

בסופו של דבר לסיכום הראיות בתיק:

לדברי הנאשמת הגיעה מכיוון רמת גן לתל אביב כשהגיעה לצומת אשר מכירה אותה, אולם יודעת כי המקום עובר שינויים. כמו כן, ראתה ממרחק של 200 מטרים כי האור הירוק מופיע ברמזור עם כיוון נסיעתה, כך גם כ- 4 מטרים קודם כניסתה לצומת.

הנאשמת, לדבריה לא נעצרה, אלא המשיכה בנהיגה רצופה כאשר לטענתה אף מופיע ברמזור לפנייה ימינה האור הירוק- מה שאין זה ייתכן לאור תוכנית הרמזורים אשר הוגשה בהסכמה, כך שלאור סרטון ת/3, ממנו נראה ברור מצב הצומת שהינו פנוי לחלוטין וכי אין כניסה או סיום נהיגה של כלי רכב, אין לי אלא לקבוע, כי הנאשמת התבלבלה עם מופעי האורות האחרים המצויים ברמזור וטעתה לחשוב כי רשאית לחצות את הצומת.

חיזוק לבלבול זה עולה מעדות העד גל נוי, אשר זוכר בבירור שהנאשמת טענה מיד לאחר התאונה, שהתעסקה בתוכנית הניווט באותה העת, גם אם לא ציינה שנכנסה באור האדום. אינני מקבלת את הנימוק של הנאשמת שמכירה את המקום, זאת לאור דבריה שהצומת עובר שינויים באופן תדיר.

מכיוון שהנאשמת הגיעה בנסיעה רצופה, כשחשבה שהאור הירוק מופיע עם כיוון נסיעתה, ועל כן המשיכה במהירות בה רגילה לנסוע ברחובות העיר שהיא מהירות של 40-50 קמ"ש, כך לדבריה וכך בעדותה, שנסעה במהירות מינימום של 40 קמ"ש.

לעניין מהירות נהיגתה, יש להפנות לעדות המעורבת אשר אומרת, כי זוכרת שני דברים, את האור הירוק שדלק בכיוון נסיעתה ואת מהירות הנסיעה של רכב הנאשמת. כאשר לכך מצטרפת עדות הנאשמת שנוהגת במהירות של 40-50 קמ"ש, נראה לי כי כך היה, אולם כפי שציינתי, גם מהירות המינימום לפי דברי הנאשמת ממקמת אותה בכניסה לצומת בעת שהאור האדום דלק.

מכיוון שכך, ולאור מקום האימפקט, אשר ניתן להבחין בו במפורש ובבירור מהסרטון, ניתן לראות כי הנאשמת נכנסה לצומת כשהאור האדום דלק לפחות 1.7 שניות. כאן יש לשוב ולציין שבין מופעי האור הירוק בין שני כיווני הנסיעה, של הנאשמת ושל המעורבת יש פער של 9 שניות, מתוך הבנת גודלו של הצומת.

בסוגיית מקום האימפקט, אני מקבלת את עדותו של הבוחן, אשר טען שבמפגש בין קטנוע קטן של 50 סמ"ק, שנהגה עליו המעורבת לבין הרכב של הנאשמת, לא סביר למצוא ממצאים המעידים על אותו המקום ועל כן ההתבוננות סרטון ת/3 מציג באופן טוב את מיקום התאונה.

משכך, ומכיוון שהמעורבת שהייתה בנתיב השני מצד ימין בכביש בו נסעה, לא הצליחה להבחין בסכנה שלשמאלה, כמו העד אייל לוי שהיה הקרוב יותר לרכב הנאשמת שלשמאלו, יצאה לנהיגה לאחר הופעת האור הירוק, נחסמה על ידי רכב הנאשמת נפגעה ונחבלה חבלות קשות.

הקטנוע שבו נהגה נפל על הקטנוע של הרוכב גל נוי שהיה מצידה הימני ואף הוא איבד את שיווי משקלו ונפל.

כלי הרכב המעורבים אף הם ניזוקו.

עדי התביעה כולם עשו עליי רושם אמין ומהימן, העדויות שלהם נשזרות זה בזה ומתארות תמונה ברורה ומלאה לאשר התרחש במקום. העדים לא כבשו את עדותם ואינם בגדר עדים מעוניינים.

לעומת זאת, עדות הנאשמת נסתרה או לפחות הסתייגה מדבריה או שינתה אותם בנקודות חשובות, כגון לעניין המהירות בה נסעה, האם התנועה זרמה, האם היו לפניה כלי רכב אם לאו, דבר אשר הוכח על פי הסרטון ובדיעבד כלא נכון או לא מדויק ואין לי אלא לקבוע כי עדותה אינה מהימנה עליי.

מכל אלה אני קובעת כי הנאשמת הרימה את נטל ההוכחה, כך שלא נותר בליבי ספק סביר, ואני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום ובאחריותה לגרימת התאונה כפי שמתואר.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ז, 28 יוני 2017, במעמד הצדדים.

קלדנית: רחל רוזה/שני נעמן